

Sygnatura akt VI U 269/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku

sprawy z odwołania E. W.

od decyzji z dnia 9 marca 2016 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 9 marca 2016 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje E. W. prawo do emerytury od 1 listopada 2015 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz E. W. 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 269/16 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2016 r. znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił E. W. prawa do „wcześniejszej” emerytury.

Ubezpieczony E. W. złożył odwołanie od tej decyzji. Wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podał, że zatrudniony był w Zakładach (...) w S. od 2.01.1991 r. do 9.12.1997 r. i w tym czasie stale i w pełnym wymiarze godzin pracy wykonywał prace przy montażu i remontach urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych jako monter izolacji cieplnej. Okres ten winien zostać wliczony do stażu jego pracy w warunkach szczególnych.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania. Wskazał, że skarżący posiada staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący 14 lat, 5 miesięcy i 7 dni, a zatem nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do „wcześniejszej” emerytury.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony urodził się (...) Pozwany uznał za wykazany do końca 1998 r. staż ubezpieczeniowy wynoszący 25 lat, 5 miesięcy i 7 dni, w tym 14 lat, 5 miesięcy i 7 dni pracy w warunkach szczególnych. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 4.11.2015 r. wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do „wcześniejszej” emerytury. Decyzją z dnia 9.03.2016 r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia. ***/bezsporne/***

E. W. w okresie od 2.01.1991 r. do 9.12.1997 r. (6 lat, 11 miesięcy i 8 dni) zatrudniony był w (...) w G.. W tym okresie stale i w pełnym wymiarze godzin pracy pracował warunkach szczególnych jako monter urządzeń ciepłowniczych. Jego praca polegała na przeprowadzaniu remontów elektrociepłowni: wyciąganiu wirników, demontażu wkładów, wymianie kolan w kanałach przejściowych do kotłów, przygotowywaniu do spawania tych kolan, wymianie wkładów, montowaniu uszczelek azbestowych przy młynach mielących węgiel, montażu wkładów. Montował również rury na kotłach grzewczych. Prace wykonywał na terenie elektrociepłowni w L., S., K.. Pracował w elektrofiltrach: wymieniał wkłady elektrofiltrów, wykonywał kanały z elektrofiltrów do kotła. Do wykonywania pracy używał kluczy, szlifierek, szczotek drucianych, przecinaka, młotka, podnośnika. Wymieniał także rury doprowadzające pył z młyna do kotła. Prace wykonywał często w masce przeciwpyłowej. Było duże zapylenie, panowała wysoka temperatura.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony E. W. legitymuje ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego; tom IV: korekta świadectwa pracy w szczególnych warunkach k. 50, karta zasiłkowa k. 51-51v

dokumenty w aktach osobowych E. W. k. 16

zeznania ubezpieczonego E. W. k. 32-32v

zeznania świadka J. G. k. 32v

zeznania świadka M. S. k. 32v

zeznania świadka P. N. k. 32v – 33

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie ustalić należało, czy ubezpieczony E. W. posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887; dalej jako ustawa) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym artykułem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8,

poz. 43 ze zm.; dalej jako rozporządzenie). Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie może uprawniać do emerytury wcześniejszej, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z treści przytoczonych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III UK 92/11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że ubezpieczony udokumentował ponad 15 letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Świadkowie: J. G., M. S. i P. N. w sposób przekonujący wskazali i opisali, że w okresie zatrudnienia w (...) w G. od 2.01.1991 r. do 9.12.1997 r. skarżący E. W. pracował w warunkach szczególnych przy montowaniu urządzeń ciepłowniczych, w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie ci są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Pracowali z ubezpieczonym w jednym zakładzie pracy a zatem mają wiedzę na temat charakteru zatrudnienia wnioskodawcy. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Wobec tego sąd w pełni dał wiarę zeznaniom tych świadków. Zeznania ubezpieczonego również są w ocenie sądu wiarygodne albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym (zeznaniach świadków i dokumentach).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż w okresie od 2.01.1991 r. do 9.12.1997 r. (6 lat, 11 miesięcy i 8 dni) E. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako monter urządzeń ciepłowniczych (wykaz A, Dział II, poz. 28 rozporządzenia), a zatem pracował w warunkach szczególnych.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał i wykazał, że świadczył przez ponad 15 lat pracę w warunkach szczególnych.

E. W. posiada ponad 25 letni staż ubezpieczeniowy, a na dzień 1.01.1999 r. legitymuje się łącznym stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym ponad 15 lat. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dniu złożenia wniosku o emeryturę miał skończone 60 r.ż. Spełnia zatem wszystkie przesłanki do nabycia prawa do tego świadczenia.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. zmienił decyzję organu rentowego i przyznał skarżącemu prawo do wcześniejszej emerytury od 1 listopada 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę (art. 129 ust. 1 ustawy).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 K.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).

SSO Tomasz Korzeń